

Luigi Barzini harcéri naplójából.

*

Ostendéről a belgák aligha nem lemondtak már, de nem az angolok, akik azon a tájon próbálkoznak a legkeményebben a németekkel szemben. Bizonyára nem a belgák, hanem — a maguk kedvéért és Anglia biztonságáért. Ostende tehát még mindig aktuális és ezért időszerűnek tartjuk, hogy Luigi Barzini, a „Corriere della Sera“ világhírű harcéri tudósítójának a naplójából egy lapot közöljünk, azt, amely Ostendénak a németek által való megszállásáról szól.

Október 15.

Ostende kihalt, Ostende már nem él, olyan, mint egy levágott végtag. Tegnap este még úgy tetszett, mintha sok lakó akarna megmaradni a városban, ma reggelre azonban mindannyiukat elfogta a pánik. Szatócsok, akik boltjaikat még kinyitották, egyszerűen elszaladtak, anélkül, hogy zártak volna. Az utcák piszkosak és mocskosak. Egy utcácskában, mely a halpiacra vezet, három katona látható. Levetik az egyenruhájukat, hogy polgári ruhába bujjanak. Ők a legutolsó belga katonák, akiket Ostendében láttunk.

Délelőtt tíz óra. A németek a város kapui előtt állanak. Elmegyünk a polgármesterhez, — szép flamlandi férfi, aki szóke szakállával régi festményre emlékeztet — hogy hírt kapjunk. „Utazzanak el rögtön!” mondja, „a németek tíz perc múlva itt lesznek.”

Tényleg. Csakhamar jó lóháton egy ulánus, mellette egy kerékpáros. Vágtatva jönnek Blankenberghe irányából. 10 óra 20 perc: *Belgium meghódítása be van fejezve.*

Az ulánus altiszt keresztüllovagol a kikötői hidakon és az inódház-térnél befordul a városba, ügetve érkezik a városházához a helyi ismerős biztonságával és a sétatovagló nyugodtságával. Előre néz, anélkül, hogy a legesekélyebb kíváncsiságot mutatná az elhagyott várossal szemben, amelyben ő és a kerékpáros ugyszólván az egyedüli élő lényeknek látszanak.

A városházánál megáll, lehajlik a nyeregből és az egyik városi szolgának átnyújt egy kis csomag papírost. Ez átveszi, mintha izzó vas volna, mely megégeti a kezét, aztán eltűnik vele az épület belsejében. Valószínűleg ezek az új kormány első rendeletei a polgármester számára. Az ulánus vár, miközben a lóva nyakát veregeti, a kerékpáros visszavágtat. Ezalatt rövid időközökben néhány előrs vonul be, csoportok hét-nyolc ulánusból tiszték vezetése alatt. A szürke egyenruhák szaporodnak. A Brügge felőli országon jönnek. A kihalt utcákon patkók dobbanása; érdes, teuton vezényszók hangzanak és a patrollak elszélednek a városban. A városházából lesz a főhadiszállás; vágató küldöncök jönnek-mennek.

Ostende megszállása az elképzelhető leg-egyszerűbb módon megy végbe. Egyszerű formáság az egész és nem hadi vállalkozás.

A német csapatok pompás látványt nyújtanak. Nem vehető észre rajtuk sem fáradtság, sem zavar. A lovak kitűnő formában. Minden olyan szürke, minden olyan egyforma, mintha a katonák valamennyien egy öntésből kerültek volna ki, — a legújabb német kiviteli cikk. Arc kifejezésük első tekintetre nem derült; érzéketlen. Bizonyára tudják, hogy az ablakok mögött lesik őket és nem akarnak túlságosan bizalmaskodóknak

látszani. Büszkeségükkel nem igen lehet tréfálkozni. Ha valaki megtagadná nekik az engedelmességet egy pillanatig sem haboznának néhány gramm ólomnak a felhasználása miatt.

Egy órs megszállja a távirtdahivatalt, egy másik a pályaudvarra lovagol. Biztosra vehetjük, hogy közel áll a kikötő megszállása és hogy jachtunk, mely künn áll angol lobogó alatt, abban a veszedelemben forog, hogy rátegyék a kezüket. Legfőbb ideje, hogy hajóra szálljunk, a németek már csak két lépésnyire vannak tőlünk!

Elbeszéli azután még Barzini, hogy a jachtról néhány angol újságíróval még egyszer leszállott egy bárkába, hogy megközelítsék a kikötő töltését, de német ulánusok tűz alá fogták őket. Ezzel fejezi be: „És most Németország bizonyára be fog mutatni nekünk egy számlát három lírányi hadi költségről a céltalanul elpocsékolott municióért!”

HIREK

0000

Pihennek a kötötük.

A tavasziasan enyhe tél-e az oka, vagy az a hiúdelem, hogy katonáink már ugyanis el vannak látva téli holmival, avagy az az általános emberi vonás, hogy mindent hamar megírunk, de tény, hogy már alig-alig látnak asszonyokat, leányokat, akiknek kötöttük a kezében. Pihennek a kötötük.

Azelőtt ha vonaton utaztunk, ha befordultunk a kávéházba, vagy megfordultunk társaságban, vagy pedig benéztünk egy-egy leányiskolába, mindenütt ott csillogtak puha fehér női ujak között a kötötük. Egyes társaságok egész kötöttszurokat rendeztek és hasznos munkával töltötték be ráérő, máskor tisztán csak szórakozásra szánt idejüket.

Nem szemrehányás- és nem panaszképpen mutatunk most rá arra, hogy pihennek a kötötük. Mert ha valaki, úgy a mi magyar hölgyeink a háborúval kapcsolatos társadalmi tevékenységből ugyancsak szépen kivették a részüket és minden dicséretre méltók.

A hadi kórházakban, a napközi otthonokban mindenütt ott találtuk és találjuk őket. A sebesülteket önfeláldozóan ápolják, a hadbavonultk gyermekeit önzetlenül gondozzák, táplálják és ruházzák. Ő nélkülök nem lehetett volna a harcmezőn küzdő és vérző fiaink számára az alig mult karácsonyt oly poetikusán széppé és meleggé varázsolni.

Nem, nem, azt az igazságtalanságot nem követjük el a mi hölgyeinkkel, ez itthon tevékenykedő hősökkel szemben, hogy panaszszal vagy szemrehányással illessük őket.

Csak szerény emlékeztető, hogy még nincs itt az ideje, hogy a kötötük pihenjenek. Igazi tél még nem volt, ép azért bizonyos, hogy még csak ezután lesz. Mert a tél kiadja a mérget és nem marad adósumk. Még mindig lehet két-három hónapos telünk, holott két-három szigoruan hideg nap és éjszaka is elegendő a harcteren szenvedő fiaink végtagjainak a defagyasztására. És ha van is a harcteren küzdő minden katonánknak ez idő szerint megfelelő téli felszerelése, ne fellejtjük el, hogy a harcmező nem sima parkett, hanem hogy utszéli bokrok, sűrű erdők és érdes sziklák között folyik a halálos küzdelem. A tövis, az erdő, a szikla megszagattja a puha, meleg holmit, mely azután pótlásra, kiegészítésre szorulna. S ha már most pihennek a kötötük, nem lesz honnan. Azután száz-ezernyi ujone áll még kiképzés alatt, akiknek a harceterre menése esetleg már csak egy-két rövid hét kérdése. Őket is fel kell még szel-nünk.

Ne pihentessék tehát még kötötüket nagyágos asszonyaim és ifju, bájos leánykák! Hiszen olyan sok szép gondolatot és oly sok meleg érzelmeket lehet belekötni az érmelegítőbe, a hősapkába. A mi hős katonáink pedig meg fogják érteni azt a sok szép gondolatot és meg fogják érezni azt a meleg szeretetet, amelyet téli holmijukba belekötnék magyar hon leányai, akikért küzdenek, akikért vérzenek, akikért meghalnak...

—gl.

— **Elmarad a Vörös-Kereszt hétfői hangversenye.** A Vörös-Kereszt vezetősége ma arról értesített bennünket, hogy nem tarthatja meg az egyesület a 18-ára tervezett hangversenyét, mivel ma este 7 órakor a következő sürgönyt kapta Apponyi Albert gróftól, aki az est egyik legvonzóbb szereplője lett volna:

„A vonatok rendetlen közlekedése miatt most nem jöhetnek, kérek halasztást a vasuti rend helyreállításáig. **Apponyi.**”

Ennélfogva el kellett a hangversenyt halasztani a vasuti rend helyreállításáig, akkor azonban feltétlenül meg lesz. A már eladott színházi jegyek árát a színház pénztára kívánatra visszaadja.

— **Deák és Széchenyi szobra.** *Szeged közönségét kellemes meglepetés érte ma: leplezték Deák Ferenc és Széchenyi István gróf szobrát. Mind a két szobor a Széchenyi-terén áll, amely immár nemcsak Magyarországnak, de egész Európának a legszebb tere. Őt hatalmas szobor büszkélkedik rajta. Most, hogy a két új műalkotást látjuk, ébredünk annak tudatára, milyen helyes politika volt Lázár György dr. kedvelt és nagystilű eszméje: legyen Szeged a szobrok városa. Deák és Széchenyi alakját minél többször kell látnunk, hisz egyik a haza bölcsé, a másik a legnagyobb magyar s a magyarság kérdése ma nagyobb, mint volt bármikor, ezer esztendő óta. És érezzük, hogy Deák és Széchenyi szent intelmé máris bent él minden igaz magyar lelkében.*

— **Segítsünk a szegedi fagyoskodó véreinket!** Minden külön kommentár adjuk a következő levelet, amely nagyon is érthető, ha szívvel és lélekkel olvassuk:

Szeged szab. kir. város tek. polgármesteri Hivatalának.

Tábori posta 151. 1915. január 11.

Minthogy a szegedi 5. honvéd népfőlkelő gyalogezred II. hadtápszázalója egy hónap óta a Száva-parton nehéz őrszolgálatot teljesít, amelyet súlyosbit az a körülmény, hogy a Száva áradása folytán a terep mindenütt vízenyős, minek következtében a legénység lábfejéje átmedvesedik, továbbá minthogy a legénység sem meleg téli kapcát, sem karácsonyi vagy ujévi ajándékot nem kapott, arra való tekintettel, hogy ott beszerezni ilyes felét nem lehet, alulírott parancsnokság arra kéri Polgármester urat, sziveskedjék a város áldozatkész közönségétől odahatni, hogy a zászlóaljának Szegedről származó 200 főnyi legénysége részére fejenként 2 pár meleg téli kapca, vagy a szükséges flanel az ottani kereskedőktől vagy pedig adakozás után Szeged fiai részére beszereztesseik.

Végül kérem az átvétel végett alulírott parancsnokságot mielőbb értesíteni.

M. kir. szegedi 5. népfőlk. gyalog ezred II. hadtápszázalój parancsnoka.

— **Elesett katonák elárvult gyermekeinek gondozása.** A Hadba... Országos segélyző bizottsága a szilvi gyermekvédelmi intézkedő országos Gyermekvédő Ligától kérte, hogy a társadalom gyermekvédelmi irányítás alá